

∞ MDroid 2 ∞

Yaskulah

Christian Deterink

Toen de teller in de negencijferige aantallen schoot, begon bij Yaskulah Montini pas het besef door te dringen dat het allemaal echt gebeurde. Vol ongeloof bleef hij gefixeerd op het kleine schermpje dat deel uitmaakte van zijn Dyson-mainframe, het moedersysteem van de MDroid. 3.11 miljard, 3.12 miljard, 3.13 miljard, de aantallen groeiden met tientallen miljoenen tegelijk. Vermoeid wreef Yaskulah in zijn ogen en liet zichzelf achterover in zijn stoel vallen. Het was moeilijk te bevatten dat die cijfers voor mensen stonden, individuen. Ongelooflijk veel mensen, nu al ruim 3 miljard. En allemaal hadden ze de MDroid geaccepteerd.

Nooit, maar dan ook nooit had hij gedacht dat zijn uitvinding op deze schaal zou worden ingevoerd. Hij kon het nog steeds niet bevatten dat dit gebeurde. Yaskulah wreef zich in de ogen en voelde zich onwerkelijk en licht in het hoofd.

Yaskulah Montini bleef lange tijd roerloos op zijn stoel zitten. Hij was een rijzige, ascetische man, iemand waar je automatisch respect voor kreeg. Zijn dikke donkere haar begon bij de slapen reeds grijs te worden, vroeg voor iemand die juist veertig jaar was geworden. Hij bevond zich in de werkkamer van zijn appartement, een luxe en ruime woning voorzien met alle gemakken. Het licht van de stad en de maan bescheen door de grote panoramaramen de computer op zijn werktafel, naar zijn mening het belangrijkste stukje technologie in de moderne wereld.

Uiteindelijk richtte Yaskulah zich langzaam op, slofte naar de koelkast en pakte een biertje. Voorzichtig rolde hij het koele blikje over zijn voorhoofd, in een poging zijn hoofdpijn te verdrijven. En de gedachten die door zijn hoofd tolden. Als hij 100% vertrouwen had in zijn eigen uitvinding, waarom had hij dan nu hoofdpijn en een onbestemd angstig gevoel? Hij wist het niet en probeerde zijn gevoelens te analyseren. De MDroid was toch zijn kindje? Zijn briljante vondst om de wereld te verbeteren? Zijn Magnus Opus waarvoor hij vreselijk energie had besteed om het ingevoerd te krijgen? Waarom was hij dan nu zo bang nu het zover was? Omdat hij vreesde dat er iets misging of omdat hij twijfels had over de manier waarop hij de MDroid gedeeltelijk uit handen had moeten geven? Yaskulah schudde zijn hoofd om de gedachte te verdrijven, liep naar de enorme panorama-ramen in zijn woonkamer en keek uit over de stad, een zee van lichtjes op een donkerblauwe achtergrond. Daar gebeurde het nu, daar waren mensen ingeplugd op hun MDroid. En daar vond de verandering plaats, bewust en onbewust.

De MDroid was door hem ontwikkeld om het grootste gevaar in de menselijke beschaving tegen te gaan, de ondergang van de maatschappij. De almaar groeiende welvaart had de mensen van elkaar vervreemd, ze hadden elkaar eenvoudigweg niet meer nodig. Het gevolg was een stuitende onverschilligheid ten opzichte van andere mensen en de maatschappij als geheel. Mensen hadden zich verschanst in hun eigen wereldjes, met hun eigen beperkte vriendengroepje en familie. De rest interesseerde hun niet meer, elk sociaal gevoel was uitgedoofd.

Yaskulah had het mateloos gestoord, misschien nog wel meer dan andere mensen. En in tegenstelling tot de machteloze massa had hij wel gehandeld en besloten er wat aan te doen.

Het was een moeilijke taak geworden, meer nog: het werd de klus van zijn leven. Yaskulah was het, als briljant wiskundige, het gewend geweest alles te kunnen beheersen, alles in onfeilbare formules te kunnen vatten. Maar mensen had hij onderschat. Ze leken ongrijpbaar, onbeheersbaar.

Het was in het beginstadium van zijn onderzoek eenvoudig geweest om het op te geven, en vaak had hij hieraan had gedacht, maar toch had hij doorgezet. Met succes: uit zijn inspanningen was uiteindelijk de Mental Droid ontstaan, de machine die de psyche van de mens naar wens kon veranderen, haar kwade kanten kon wegpoetsen en haar sociale gevoel vergroten.

Als hij vooraf had geweten door wat voor een lijdensweg hij vervolgens had moeten gaan, was hij waarschijnlijk nooit met het project begonnen. Tien jaar was hij bezig geweest om de MDroid aan de man te brengen. Hij had grote corporaties bespeeld, regeringen en tenslotte de unie van aardse staten, de Panmonun. Uitgerekend deze partij, waarbij zijn verwachtingen het laagste waren, bleken uiteindelijk geïnteresseerd. Heel geïnteresseerd.

Yaskulah nam een flinke slok van het koude bier en sjokte terug naar de Mainframe. Drie miljard en tweehonderd miljoen las hij van het scherm, zoveel mensen hadden inmiddels een MDroid ingeplugd gekregen. Ruim drie miljard arme schapen hadden zich naar de slachtbank laten leiden, want wisten ze wat hun te wachten stond? Nee, wist Yaskulah maar al te goed.

Het was de Panmonun geweest die met het idee was gekomen om de mensen niet de gehele waarheid te vertellen. Typisch, had Yaskulah dat gevonden: een organisatie met dermate veel macht voelde zich nu eenmaal boven alles verheven, ook boven begrippen als menselijkheid en fatsoen. Het was de vermaledijde Panmonun die had voorgesteld de MDroid wereldkundig te maken als Mentor Droid, als persoonlijke tutor, leraar, arts, gids tot de datasfeer, kortom tot persoonlijke beschermengel. Yaskulah had het fout gevonden om de MDroid zo voor te spiegelen, maar hij was gevangen tussen twee keuzes: of zijn geesteskindje zou zo geboren worden, of helemaal niet. Uiteindelijk had hij het enige denkbare gedaan; hij had toegestemd. Wat had hij anders kunnen doen?

Maar het gevolg was dat nu ruim drie miljard wereldburgers een MDroid ingeplugd hadden gekregen met het idee een handig hulpje te krijgen, dat hoogstens hinderlijk kon zijn als je iets

deed wat maatschappelijk af te keuren was. Maar wat ze niet verwachtten was een machine die zich letterlijk en figuurlijk als een parasiet aan hen vasthechtte en nooit meer losliet. Én uiteindelijk hun geest zou overnemen. Want dat zou hun onontkoombaar lot zijn.

Yaskulah zuchtte, de hoofdpijn week niet. Hoe hoger het aantal op het scherm werd, hoe neerslachtiger hij werd. Had hij wel echt het recht de mensheid zo ingrijpend te veranderen? Yaskulah drukte de gedachte weg: natuurlijk had hij dat. Hij, met slechts enkele anderen, begreep dat de mensheid zich alleen verder kon ontwikkelen als het zelf veranderde. Hij vergeleek het altijd met computers, zijn terrein. Voor een oud, primitief modelletje had de mens ongetwijfeld veel bereikt, maar het ding had zijn limiet bereikt. Het was tijd voor een betere versie. Eentje die stabiel was en productiever; een versie waar bepaalde slechte eigenschappen, zoals egoïsme en de neiging tot geweld, waren weggepoetst. De Human 2.0 had Yaskulah altijd gezegd.

De teller had juist de drie en een kwart miljard bereikt toen de Yaskulah zag dat de voorzitter van de Panmonun hem wilde spreken. Hij bevestigde de oproep en het gezicht van Matic Matozza, 's werelds machtigste man, verscheen op het scherm. "Montini, kerel, volg je het wel allemaal goed?" De man grijnsde breed.

Yaskulah knikte, "In dit tempo zitten we over een halve dag aan de vier miljard."

"Ho, ho. Niet zo snel kerel", vermaande Matozza, "Nu zit de vaart er goed in, maar het gaat naar verwachting nog drie weken duren tot iedereen is ingeplugd. Hoe het ook zij, de trein loopt."

"Bent u al ingeplugd?", vroeg Yaskulah uit beleefdheid, hij wist het antwoord al.

"Jazeker", vertelde Matozza enthousiast, "die datasfeer is echt een belevenis hoor!"

Yaskulah ging hier niet op in. Hij had vijftien jaar geleden al de toegang tot de datasfeer gevonden, voor hem was het nieuwe eraf.

"De hele raad al?", vroeg Yaskulah.

"Absoluut", zei Matozza, "en we voelen ons allemaal prima."

Yaskulah lachte als een boer met kiespijn. Matozza liet hem nog maar eens in bedekte termen weten dat zij over aangepaste MDroids beschikten, exemplaren die verre bleven van hun waardevolle breinen. Waar moest het heen met de wereld als ook haar leiders zich opeens eerlijk en fatsoenlijk gingen gedragen, nietwaar?

"Luister" -Matozza had genoeg van de koetjes en kalfjes en kwam terzake- "Ik wilde vragen of het goed is of we straks langskomen."

"Wie?", vroeg Yaskulah met stalen gezicht terwijl het in zijn hersens kookte: dacht ik het niet, dacht ik het niet?

"Ik en Toldo Tyson." Tyson was de tweede man van Panmonun. Double-M en Double-T op bezoek, dacht Yaskulah cynisch, ik zou me vereerd moeten voelen... "...over een half uur."

"Goed", zei Yaskulah, "Tot straks." Hij verbrak de verbinding. Meteen schoot hij op en ging koortsachtig aan het werk.

Hij wist precies wat hij moest doen en in welke volgorde, want hij had dit al vele malen in zijn hoofd gerepeteerd. Je doet het immers niet elke dag, spoorloos verdwijnen. Zeker niet met de

machtigste organisatie ooit op je hielen. Geconcentreerd pakte hij zijn spullen in; wat persoonlijke spullen, kleding en natuurlijk de Dyson Mainframe. Het ging effectief en snel, typerend voor zijn persoonlijkheid, dacht hij. Want hij had zichzelf altijd het toonbeeld van mentale sterkte en stabiliteit gevonden.

Dit liet echter niet onverlet dat hij in zijn hoofd kookte van woede. Woede die gericht was tegen de Panmonun, die hem klaarblijkelijk uit de weg wilde ruimen, daar was hij zeker van. Jaren van te voren had hij het zelf aan zien komen. Waarom? Omdat hij het zelf ook gedaan als hij in de positie had gezeten van Double-M. Onzekere factoren elimineren, het leek wel praktische wiskunde. Maar de wiskunde was zijn terrein, niet het hunne...

Terwijl hij koortsachtig doorwerkte merkte Yaskulah dat hij dieper geschokt was dan hij had voorzien, nu het dan toch echt gebeurde. Hij voelde zich diep gekwetst, gebruuskeerd en aangevallen als persoon. Hij was witheet. En hij merkte niet dat door de woede die zijn gedachten verteerden het laatste restje twijfel naar de achtergrond werd gedrukt. Ervoor in de plaats was iets anders, een oneindige haat tegen de Panmonun die zijn uitvinding naar eigen voordeel wilde gebruiken en hem wilde uitschakelen zoals ze een lastig insect zouden doodslaan. Maar dat zou niet gebeuren! Hij was vastbesloten zijn belagers voor te blijven; en wat zijn voordeel was: hij was niet onvoorbereid. Hij had hun telefoontje immers verwacht, alleen niet zo snel. Hij had gedacht dat ze zouden wachten tot alle acht miljard mensen waren ingeplugd en hem in ieder geval nog de voldoening zouden gunnen van het feit dat zijn uitvinding wereldwijd was geïmplementeerd. Niet dus...

Verbeten en met twee zware tassen om zijn schouder verliet Yaskulah voor altijd zijn appartement. Hij zou er nooit meer terugkomen.

Twee uur later kwam Yaskulah aan in de riante villa aan de rand van het hooggebergte. Het leek op een Engels landhuis, met haar donkere daken, spitse daken en grote schoorstenen. Al de eerste keer dat hij ter plaatse was geweest had hij geweten dat het de perfecte schuilplaats zou zijn: geïsoleerd, zelfvoorzienend en toch comfortabel.

"Jij bent vroeg", zei Hanna met een brede glimlach toen hij de hal binnenliep. Ze kwam op de deur toelopen en omhelsde hem ruw. Yaskulah maakte een mentale aantekening dat hij haar fysieke acties nog verfijning behoeften en drukte zich liefdevol tegen haar haar. Hanna was een cybernetisch organisme, 100% artificieel, maar hij hield van haar op een bijzondere en oprechte manier. Zij was de enige aanwezige in het huis om de eenvoudige reden dat zij uiteindelijk de enige geweest was die hij had willen redden van de MDroid. Afgezien van hemzelf natuurlijk. In de tijd dat hij de MDroid had geconstrueerd was Hanna zijn nevenproject geweest: een middel voor hem om op rust te komen. En het leek wel of de bril van zijn hoofdproject was overgestraald op zijn hobby-klusje; hij was erg blij met haar.

Ze wandelden de woonkamer binnen en nestelden zich op de comfortabele banken onder het genot van een drankje.

"Zo, eindelijk heb ik alle tijd voor je", zei Yaskulah vergenoegd.

"Ik vraag me af of mijn systemen daar tegen bestand zijn", lachte Hanna schalks. Yaskulah grijnsde als een kwajongen; hij had ondeugende routines in haar persona ingebouwd. "Laten we dat maar eens proefondervindelijk bekijken!"

Later op de avond betrad Yaskulah zijn multimedia-centrum. Hierin stonden alle moderne communicatiemiddelen tot zijn beschikking alsmede een veel ruimere sortering aan ondersteunende hardware voor zijn inmiddels geïnstalleerde Dyson Mainframe dan in zijn appartement aanwezig was geweest. Deze ruimte had hem fortuinen gekost, maar elke cent was het hem waard. Dit moest zijn contact zijn met de wereld nu hij die feitelijk achter zich had gelaten.

Yaskulah startte het systeem en zag dat de teller inmiddels tot de 3,5 miljard was gekomen. Hierna maakte hij verbinding met de systemen in zijn appartement. Toen de melding op zijn scherm verscheen gleed een glimlach op zijn gezicht: de zelfdestructie van de woning had succesvol plaatsgevonden. Yaskulah bezocht snel enkele nieuwsservices en zag dat de ontploffing in de bovenste verdieping van het luxe appartementsgebouw voorpagina-nieuws was geworden. Alle twijfel werd hiermee weggenomen. Yaskulah voerde snel enkele andere opdrachten in en zag dat de MDroid van Matozza niet meer functioneel was. Hij grijnsde breed; zijn opzet leek geslaagd.

"Koekje van eigen deeg, grote schoft!", bromde hij.

Hij had Matozza nooit gemogen, bijvoorbeeld omdat hij had geprobeerd zijn kindje af te pakken en naar eigen ideeën vorm te geven. Maar de belangrijkste reden was dat Matozza in de weg van zijn feitelijk roem had gestaan: tot op dit moment wisten maar zeer weinigen dat hij degene was die de MDroid had ontwikkeld, zeg maar gerust niemand. Het stak Yaskulah dat de mensheid nooit zou weten aan wie zij de MDroid te danken had; hun Grote Redder. Hij verdiende de aandacht, de glorie, de roem, maar het was hem allemaal ontnomen.

De woede begon steeds feller te branden in Yaskulah's geest terwijl hij in zijn multimedia-centrum zat te werken. Hij las de hoopgevende nieuwsberichten van de laatste dagen; dat het aantal misdrijven al met 20% wereldwijd was gedaald, dat het ziekteverzuim terug liep en dat de sigarettenverkoop stagneerde. Men was lyrisch over de MDroid. Het wakkerde het vuur in Yaskulah's geest alleen maar meer aan. Nijdig begon hij een module op te starten op zijn Dyson-mainframe, waarmee hij data over het MDroid gebruik kon aflezen. En het was toen, dat Yaskulah een vreselijke ontdekking deed.

Zoals ontwerpers wel vaker deden bij een project, had Yaskulah een achterdeurtje in zijn MDroid ingebouwd; iets waar hij nooit iemand over had verteld. Met dit achterdeurtje kon hij de MDroids niet op enigerlei wijze manipuleren (dat was ondenkbaar), maar hij kon wel zien of de MDroids door iemand anders binnengedrongen waren.

De resultaten waren schokkend.

De komende 15 uren bekeek hij duizenden MDroids en zonder uitzondering waren ze herhaaldelijk binnengedrongen en veranderd door een invloed van buitenaf. Yaskulah geloofde

het eerst niet. De MDroid kon helemaal niet van buitenaf veranderd worden. Het zat vol met routines en data die als onweerlegbaar werden beschouwd en onaantastbaar zouden moeten zijn: waarden, normen, principes. Natuurlijk waren er vormen van data-uitwisseling mogelijk, zowel met de datasfeer als de gastmens, maar dan ging het alleen om informatie als actuele nieuwsfeiten, nieuwe wetten, of verbeterde medische kennis. Maar de manier waarop de MDroids nu waren binnengedrongen was op een veel meer fundamentele manier: het beïnvloedde de MDroid zèlf in de meest basale zin van het woord, en daarmee ook haar gastmens.

Yaskulah wreef over zijn slapen terwijl hij de implicaties hiervan op een rij zette. Hij concludeerde dat het er slecht uit zag. Met de controle van de MDroid had je in principe de mensheid zelf in je handen, volledig in je macht. De persoon of organisatie die deze controle had kon alles beginnen, het ondenkbare. En het erge was dat niemand, afgezien van Yaskulah, ook maar iets door kon hebben.

"Godverdomme", vloekte Yaskulah en zuur bedacht hij dat degene die tot de MDroids was doorgedrongen wel eens God kon zijn. Om eindelijk zijn weerbarstige volk weer onder de duim te krijgen; na vijf millennia ellende mocht het wel weer eens een keer.

Het werd een bijzondere rusteloze tijd voor Yaskulah. In plaats van dat hij kon genieten van de resultaten van zijn werk, vocht hij tegen een afschuwelijke bedreiging die als het zwaard van Damocles boven de mensheid hing. En de teller tikte door.

Eerst probeerde hij te analyseren wat er precies aan de MDroids werd veranderd. Hij kwam er al snel achter dat het, verbazingwekkend genoeg, heel triviaal bleef. Enkele mensen hielden opeens van Jazz-muziek, anderen verafschuwden sigaretten en allen waren ze ineens idolaat fan van Dave, een talkshow presentator. Merkwaardig, dacht Yaskulah, wie of wat de MDroid ook beïnvloedde, hij was blijkbaar niet van zins iets fundamenteels te veranderen. Of ... hij besepte gewoon nog niet dat dit kon.

Terwijl Hanna hem voorzag van voedsel en koffie bleef Yaskulah zoeken. Nu bleek dat de MDroids vooralsnog niet wezenlijk werden veranderd, probeerde hij te achterhalen wie de beveiliging van de MDroid kon hebben gekraakt. Want een beveiliging was er natuurlijk. De raadsleden van de Panmonun hadden bij de aanvang van het project, paranoïde en angstige mensen als ze zijn, al willen weten of alles wel veilig was. Yaskulah had op de wensen ingespeeld en een draconisch beveiligingssysteem ontworpen. In het besef dat elk systeem dat door een mens is bedacht impliciet door een ander mens kon worden gebroken, werd er echter een supercomputer op de klus gezet om algoritmes voor de codes te ontwerpen. Het code-systeem dat aldus ontstond begreep niemand, ook Yaskulah Montini niet. Maar juist daarom leek het ook zo veilig.

De geschiedenis wees uit dat die conclusie te snel getrokken was. De vraag resteerde nu wie er schuldig aan was.

Het werd een helse zoektocht.

Yaskulah zocht twee weken naar antwoorden en toen hij eindelijk het antwoord had gevonden dat hij zocht was de teller inmiddels stil blijven staan bij 8.204.675.322; hetgeen inhield dat in totaal 99,6% procent van de wereldbevolking nu dus vatbaar was voor manipulaties. En de identiteit van degene die deze 8 miljard zielen kon manipuleren was nu absoluut zeker, meende Yaskulah. De man die de MDroids nu al twee weken lang subtiel en onbetekenend veranderde moest wel de ontwerper van de supercomputer zijn, een man die hij nooit had gezien, ene Amitai Gold.

Uiteindelijk had hij de oeroude methode van Klein Duimpje gebruikt: hij had eerst de sporen van het dataverkeer dat de Mdroids aanpaste gezocht en toen hij dat had gevonden had hij het spoor terug naar het begin gevolgd. Uiteindelijk was hij terechtgekomen bij de woning van Gold, zonder ook maar één vorm van beveiliging of iets dergelijks tegen te komen. Het leek wel of de man dacht dat hij onaantastbaar was.

Yaskulah begreep wat hem te wachten stond; iets waarvan hij gedacht had nooit meer te zullen doen: zijn schuilplaats verlaten. Hij moest de man opzoeken en het gevaar neutraliseren... En hij moest zelf uit de handen van de Panmonun blijven.

Toen Yaskulah aanbelde bij het appartement van Gold merkte hij dat zijn handen enigszins trilden. Niet zo vreemd, hij had een bijzonder moeilijke tocht gemaakt om Gold te bereiken zonder opgemerkt te worden door de Panmonun. Maar hij wist zeker dat het hem was gelukt. De deur ging open en onthulde een iele, ietwat kalende man van een jaar of vijftig.

"Ja?", vroeg de kleine man lijsig, terwijl hij met zijn ogen tegen het zonlicht knipperde.

"Amitai Gold?", vroeg Yaskulah zakelijk.

"Zie je dat plaatje aan de deur met de tekst 'Amitai Gold'? Wie denk je zelf dat ik ben?", vroeg de man geïrriteerd op hoge toon en hij maakte een vinnige beweging met zijn hand. Yaskulah vond hem iets rattigs hebben; zijn kleine gestalte, rappe gebaartjes, vette haar en klaarblijkelijk goedkope kleding gaven hem het uiterlijk van een tweederangs gangster.

"Mag ik even met u praten?", vroeg Yaskulah terwijl hij binnenstapte.

"J-ja, natuurlijk", praatte Gold in snel tempo, "maar waarover?"

Yaskulah beende voor Gold uit de woonkamer binnen. Hij merkte op dat er muziek opstond. Het klonk atonaal en schel.

"Chad Baker", lachte Gold schichtig, "grote jazz-muzikant."

Yaskulah keek onverstoord om zich heen en liet zijn oog vallen op de computer in de hoek van de kamer.

"Je supercomputer?", vroeg hij bruusk.

Gold deinsde terug alsof hij in zijn gezicht was geslagen, "H-hoe weet jij dat?"

Yaskulah glimlachte dun, "Ik heb m'n methodes..." Terwijl hij dit zei liep hij op het apparaat toe. Een oneindige stroom data gleed over het scherm. Hij boog zich nieuwsgierig meer naar de computer toe, maar werd hiertoe verhinderd door Gold die zich voor hem wong. "Niet aankomen. D-dat is privé!", zei hij schichtig en met hoge stem. Hij probeerde onopgemerkt met

zijn armen een apparaat naast de computer te beschermen dat Yaskulah niet kende. Meteen was zijn interesse gewekt.

Met een ruwe armbeweging beukte hij de iele Gold op de grond en pakte het apparaat vast. Het was een matglanzend zwart ding, ongeveer zo groot als twee op elkaar gestapelde stoeptegels en ook ongeveer zo zwaar.

"N-nee, blijf daar met je handen van af!", klonk de geschrokken stem van Gold, die op de parketvloer spartelde. Yaskulah keek hem een tijd peilend aan en glimlachte toen dun.

"Aha, is dit wat ik denk dat het is? Is dit het apparaat waarmee je de MDroids manipuleert?"

Gold verbleekte en zijn ogen werden zo groot als schoteltjes. Hij hapte naar lucht maar wist niets uit te brengen.

Yaskulah knikte tevreden. In Gold's ogen had hij het antwoord gelezen dat hij wilde hebben.

"En je gebruikt het om een beetje te spelevaren, met je Jazz en Dave?", vroeg Yaskulah, maar opnieuw wist hij het antwoord. Wat was die Gold toch een pathetisch figuur. "Weet je wel wat een macht dit ding heeft?" En met die woorden hield hij het apparaat omhoog.

"B-blijf daarvan af", wist Gold nu eindelijk uit te brengen. Hij lag nog steeds machteloos op de vloer.

"Jammer, vriend, maar ik ga dit ding met die computer van je voor eens en altijd onschadelijk maken", zei Yaskulah en hij draaide zich een kwartslag om het apparaat op het bureau te leggen. Wat een loser, dacht hij. Op hetzelfde moment hoorde hij een raar hoog geluid en werd hij omver op de grond gesmeten. Hij kwam met een klap tegen een bijzettafeltje en verloor even het bewustzijn. Toen hij bijkwam zat Gold schrijlings op hem. "Het is van mij... Je hebt het recht niet...", gilte hij hysterisch terwijl hij hem met zijn vuisten bewerkte. Yaskulah probeerde zich te verdedigen en de woest spartelende Gold van zich af te werken. Dat lukte maar half, want het iele mannetje bleek taaier dan hij dacht. Worstelend rolden ze over de vloer. Gold vocht als een bezetene en Yaskulah moest al zijn krachten gebruiken om het heft in handen te krijgen. Het gevecht werd steeds verbeter, tot Yaskulah er tenslotte in slaagde Gold klem onder zich te krijgen. Gold krijste als een speenvarken en probeerde hem te raken waar hij kon. Met zijn rood ontplofte hoofd en het schuim op zijn lippen zag hij er zieliger uit dan ooit. Maar ook gevaarlijker. Yaskulah sloeg hem met liefde hard tegen het hoofd. Even verslapte Gold, en dat moment greep Yaskulah aan om zijn handen om de smalle hals van de man te zetten. Opnieuw regende het slagen tegen zijn hoofd en schouders, maar Yaskulah hield vast en kneep door. Net zolang tot de klappen verzwakten en tenslotte geheel stopten.

Zwaar hijgend werkte Yaskulah zich overeind en bekeek het dode lichaam van Amitai Gold. Hij voelde nog steeds intense haat en schopte op het levenloze lijk in tot hij uitgeblust ineenzeeg.

Langzaam herstellend probeerde Yaskulah zijn geest weer helder te krijgen. Het was hem al snel duidelijk wat er moest gebeuren: de computer en de apparatuur van Gold moesten onschadelijk worden gemaakt, zodat de dreiging definitief afgewend was. Hij moet het hele appartement, met alles erin in brand steken, besepte hij.

Maar voordat hij dat deed sleepte hij zich naar de computer van Gold en zeeg er vermoeid neer op de stoel. Peinzend bekeek hij de nog immer voorvloeiende dataschermen op het beeldscherm.

Het was ongetwijfeld informatie over de 8 miljard MDroids die op dit moment ingeschakeld waren. Behorende bij even zovele gastmensen. Yaskulah bedacht zich dat geen van die 8 miljard mensen zou beseffen wat voor een strijd in dit maffe appartement had gewoed. Ze hadden er geen idee van dat het opnieuw Yaskulah Montini was geweest die hen had gered. Sterker nog; ze wisten niet eens wie Yaskulah Montini was!

De nog steeds aanwezige woede ontbrandde in hem toen hem eens te meer duidelijk was wat hem werd onthouden. Nijdig sprong hij op en liep het appartement uit. Na een tijdje kwam hij terug met twee jerrycans vol benzine die hij vervolgens uitgoot over de meubels in Gold's apartement. Het was tijd om de brand in deze negorij te steken en voor eens en altijd terug te keren naar zijn villa in de bergen.

Toen Yaskulah bij de computer kwam met een jerrycan gleed zijn blik onbewust op de module waarmee Gold de MDroids gemanipuleerd had. Wat een macht dat ding had! Het leek wel of het er vanaf straalde... Yaskulah besepte opeens dat dit apparaat hem de mogelijkheid bood de grootsheid van zijn daden alsnog duidelijk te maken aan het publiek. Met de geesten van 8 miljard wereldburgers in de hand zou hij de grootste wetenschapper van zijn tijd kunnen worden. Sterker nog, met dit apparaat kon hij het grootste idool van de 21e eeuw worden. Hiermee kon hij eindelijk zijn gram halen! De gedachte had hem in de greep als een kampioen-worstelaar zijn slachtoffer, en liet niet meer los. Yaskulah liet de jerrycan abrupt vallen en greep het apparaat stevig beet. Zijn ogen glinsterden in het halfdonker.

Een half uur later keek Yaskulah vanuit zijn auto toe hoe het appartement van Amitai Gold geheel uitbrandde. Het was een mooie brand die de gehele woning in as zou leggen. Met een beetje geluk zouden de brandweerlieden niet eens merken dat de supercomputer verdwenen was. Hij grijnsde tevreden en keek naar de achterbank waar de computersystemen van Gold en zijn manipulatie-module lagen opgestapeld. Hier lag alles wat hij nodig had. Yaskulah startte de auto en reed de stad uit.

Toen Yaskulah aankwam bij zijn huis in de bergen, had hij zijn definitieve besluit gemaakt wat hij met de apparatuur van Gold zou doen. Hij zou het goed aanpakken, had hij besloten, zo groots als maar mogelijk was. Want waarom zou hij leven als een gewaardeerd wetenschapper of een idool onder de mensen als hij ook God kon zijn? Dat zou pas een leven zijn! Een leven dat voor hem absoluut in het verschiet lag; Yaskulah zag het al helemaal voor zich. Hij zou kunnen verblijven in zijn riante villa, of beter nog; in een fantastisch paleis op een bergtop en eens in de zoveel tijd vanaf de berg neerdalen om zijn devote onderdanen met een bezoek te vereren. Het enige wat er nog ontbrak aan het plaatje was onsterfelijkheid. Maar daar was nog wel iets aan te doen in de komende jaren.

Hij ging een glorieuze toekomst tegemoet.

